

Β
ΤΟΜΟΣ

ΑΣΗΜΕΝΙΕΣ ΦΛΟΓΕΣ

SARAH J. MAAS

Η Νο 1 ΕΥΠΩΛΗΤΗ ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ
ΤΩΝ *NEW YORK TIMES* ΚΑΙ *USA TODAY*

ΑΣΗΜΕΝΙΕΣ
ΦΛΟΓΕΣ

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Ασημένιες φλόγες (Β΄ τόμος)**

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: A court of silver flames

Από τις Εκδόσεις Bloomsbury, Νέα Υόρκη 2021

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Sarah J. Maas

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Έλλη Συλογίδου

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Γιώργος Γιαννούσης

ΜΑΚΕΤΑ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Τζίνα Γεωργίου

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Βάσω Βύρρα

© Sarah J. Maas, 2021

Published by arrangement with Bloomsbury Publishing Inc.

All rights reserved.

© Εικονογράφησης εξωφύλλου: HappyPets | Design by Patti Ratchford

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2023

Πρώτη έκδοση: Ιανουάριος 2023

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-4876-3

Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-4877-0

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδειάς του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε. | PSYCHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Από το 1979 | Publishes since 1979

Έδρα: Head Office:

Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση | 121, Tatoi Str., 144 52 Metamorfossi, Greece

Βιβλιοπωλείο: Bookstore:

Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα | 13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece

Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550 | Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550

e-mail: info@psychogios.gr

www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

SARAH J. MAAS

ΑΣΗΜΕΝΙΕΣ
ΦΛΟΓΕΣ

Β' ΤΟΜΟΣ

Μετάφραση: Έλλη Συλογίδου

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΔΕΥΤΕΡΟΥ ΜΕΡΟΥΣ

39

Η φλόγα μέσα της δεν καταλάγιασε.

Με το ζόρι κατάφερε η Νέστα να βγάλει τη δουλειά στη βιβλιοθήκη εκείνο το απόγευμα, λόγω εκείνης της φωτιάς, εκείνης της ζωηρής ενέργειας. Μόλις σήμανε το ρολόι έξι, αποχαιρέτησε την Κλωθώ και τράβηξε γραμμή στο κλιμακοστάσιο που οδηγούσε στα ριζά.

Ολοένα και πιο κάτω, γύρω από τον ίδιο άξονα.

Βήμα το βήμα.

Δε σταμάτησε. Δεν μπορούσε να σταματήσει.

Λες και είχε λευτερωθεί από ένα κλουβί μέσα στο οποίο δεν είχε συνειδητοποιήσει πως βρισκόταν κλεισμένη.

Σε κάθε βήμα προς τα κάτω άκουγε τις ίδιες λέξεις: *Ποτέ ξανά.*

Είχε γλιτώσει από το κέλι από καθαρή τύχη. Όμως είχε τρομοκρατηθεί. Και ο τρόμος της ήταν όπως τότε που είχε συρθεί στα βάθη της Μαρμίτας, όπως τότε με τον Τόμας. Τουλάχιστον, απέναντι στον Τόμας είχε αντισταθεί. Με το κέλι δεν έκανε σχεδόν τίποτα, μέχρι που βρέθηκε η Μάσκα να τη γλιτώσει.

Είχε καταλήξει τόσο φοβισμένη... Τόσο υποταγμένη και τρεμάμενη... Ήταν απαράδεκτο. Απαράδεκτο ότι είχε επιτρέψει στον εαυτό της να λυγίσει, να δειλιάσει, να λουφάξει.

Ολοένα και πιο κάτω, γύρω από τον ίδιο άξονα.

Βήμα το βήμα.

Ποτέ ξανά. Ποτέ, μα ποτέ ξανά.

Η Νέστα έφτασε στα έξι χιλιάδες σκαλοπάτια και μετά άρχισε την ανάβαση.

Η πρώτη φθινοπωρινή βροχή έφτασε την επόμενη ημέρα και ο Κάσιαν ήταν σχεδόν βέβαιος πως οι ιέρειες δε θα εμφανίζονταν στην εκπαίδευση, όμως τον περίμεναν ήδη στο κρύο και στην υγρασία, όταν έφτασε στον στίβο μάχης. Καμιά τους δεν κατέφυγε στη μαγεία για να παραμείνει στεγνή.

Σαν να τους ήταν ευπρόσδεκτη η ταλαιπωρία, η επιπλέον προσπάθεια.

Στο κέντρο της ομάδας έστεκε η Νέστα, με ματιά ήδη προσηλωμένη στον στόχο.

Το αίμα του Κάσιαν φούντωσε, καθώς δεν μπορούσε να συγκρατήσει τον πόθο του, βλέποντας εκείνη την αγριάδα στην όψη της, την προθυμία να μάθει περισσότερα, να κοπιάσει περισσότερο.

Δεν είχε πάει να την αναζητήσει χτες τη νύχτα, επιλέγοντας να κοιμηθεί στο σπίτι δίπλα στον ποταμό, παρά να αναμετρηθεί με τον πειρασμό. Το σμίξιμό τους είχε αποδειχτεί κάτι παραπάνω από αξέχαστο και ήξερε πως, αν δεν αναζητούσε ένα κάποιο ανάχωμα, το πάθος του θα τον κατέτρωγε. Εκείνη θα τον κατέτρωγε.

Η Νέστα, η Έμερι και η Γκούιν στέκονταν μαζί και... σήμερα είχαν εμφανιστεί και τρεις νέες ιέρειες.

«Κυρίες μου», τις χαιρέτησε, καθώς παρατηρούσε τα έντεκα μουσκεμένα θηλυκά που περίμεναν, σαν σε παράταξη μάχης, να λάβουν τις εντολές του. Η Ρόζλιν είχε κατεβάσει την κουνούλα της, αποκαλύπτοντας τα κόκκινα μαλλιά και τη λευκή επιδερμίδα, τα λεπτά χαρακτηριστικά του προσώπου της. Τα μάτια της είχαν το χρώμα της καρραμέλας και, αν φοβόταν που επιτέλους είχε φανερώσει το πρόσωπό της, δεν το έδειχνε. Ο Κάσιαν παρατήρησε και τις υπόλοιπες και ανάμεσά τους εντόπισε κάτι απρόσμενο. Η Γκούιν φορούσε ιλλυρικά, δερμάτινα ρούχα. Τα παλιά της Νέστα, κρίνοντας από την οσμή τους.

Ο Κάσιαν τις κοίταξε με τη σειρά, όλες τους σε εργήγορση, πρόθυμες. «Νομίζω πως θα χρειαστούμε δεύτερο εκπαιδευτή».

Το επόμενο πρωί, παρότι οι μαθήτριες έδειχναν διστακτικές απέναντι στον νεοφερμένο, ο Άζριελ αποδείχτηκε τόσο απόμακρος και ήσυχος, που πολύ σύντομα χαλάρωσαν. Ο σκιαμελωδός πρόθυμα είχε συμφωνήσει να χωρέσει τα μαθήματα στα πρωινά του, προτού αναχωρήσει για να θέσει υπό παρακολούθηση την Μπρίαλιν.

Ο Κάσιαν συνέχισε να εκπαιδεύει τη Νέστα, την Έμερι και την Γκουίν. Η βροχή δε σταματούσε, όλες τους είχαν μουσκέψει, όμως η άσκηση κρατούσε μακριά την αίσθηση του κρύου.

«Στ' αλήθεια μπορεί αυτό να ρίξει κάτω ένα αρσενικό με μια κίνηση;» ρώτησε η Γκουίν τον Κάσιαν, όπως στεκόταν μπροστά στη Νέστα. Είχαν κάνει ένα διάλειμμα από τις ασκήσεις με τα σπαθιά για να κάνουν διατάσεις, όμως, αντί να κάθονται άπραγες και να μαγκώνουν τα σώματά τους από την αδράνεια, τους είχε δείξει μερικές τεχνικές για να ξεφεύγουν από μια δύσκολη θέση.

Η Γκουίν έμοιαζε κάπως αφηρημένη σήμερα, το βλέμμα της κάθε τόσο τραβούσε προς την άλλη πλευρά του στίβου. Ο Κάσιαν αναπόφρευκτα υπέθεσε πως παρατηρούσε τον αδερφό του, ο οποίος είχε χαμογελάσει διστακτικά στην Γκουίν, όταν έφτασε εκεί. Η Γκουίν δεν είχε ανταποδώσει το χαμόγελο. Ο Κάσιαν αναθεμάτισε την ανοησία του. Έπρεπε να την είχε ρωτήσει πρώτα αν θα αισθανόταν άνετα με τον Άζριελ εδώ. Ίσως έπρεπε να είχε ρωτήσει όλες τις ιέρειες προτού συμπεριλάβει ένα δεύτερο αρσενικό στο πρόγραμμα, όμως ιδίως την Γκουίν... μιας και ο Άζριελ ήταν αυτός που την είχε εντοπίσει εκείνη την ημέρα στη Σανγκραβά.

Η Γκουίν δεν είχε κάνει κανένα σχόλιο στη διάρκεια του μαθήματος. Μονάχα κάθε τόσο έριχνε κλεφτές ματιές προς το μέρος του Άζριελ, ο οποίος παρέμενε ευσυνείδητα προσηλωμένος στις δικές του μαθήτριες. Ο Κάσιαν δεν μπορούσε να ερμηνεύσει την έκφραση του προσώπου της.

Εστίασε την προσοχή του στα θηλυκά που στέκονταν μπροστά του. «Η κίνηση αυτή είναι ικανή να σωριάσει οποιονδήποτε, εφόσον πετύχετε το σωστό σημείο». Ο Κάσιαν έπιασε την παλάμη της Νέστα και την έφερε πάνω στον λαιμό του. Τα δάχτυλά της ήταν πολύ μικρά σε σύγκριση με τα δικά του και παγωμένα. Του ήρθε να περάσει τον αντίχειρά του πάνω από τη ράχη της παλάμης της, προτού τοποθετήσει τα δάχτυλά της στη σωστή θέση. «Στόχος σας είναι αυτό εδώ το σημείο πίεσης. Αν χτυπήσετε αρκετά δυνατά, θα τον κάψετε να σωριαστεί σαν τσουβάλι».

Τα δάχτυλα της Νέστα σφίχτηκαν και ο Κάσιαν της έπιασε την παλάμη. Εκείνη, όμως, χαμογέλασε λοξά, σαν να ήξερε πως τον είχε τσακώσει. Της έσφιξε τα ξυλιασμένα δάχτυλά της. «Ξέρω τι σκεφτόσουν».

«Δε θα έκανα ποτέ τέτοιο πράγμα», απάντησε ήσυχα εκείνη, με βλέμμα πονηρό.

Ο Κάσιαν της έκλεισε το μάτι και η Νέστα τράβηξε το χέρι της από τον λαιμό του. «Εντάξει», είπε. «Πάμε ξανά με τα σπαθιά. Ποια θέλει να μου δείξει πάλι τα οκτώ σημεία;»

Παρότι άλλαξαν ρούχα, η Νέστα και η Γκουίν εξακολουθούσαν να αισθάνονται ξυλιασμένες μία ώρα μετά το τέλος του μαθήματος. Είχαν χωθεί σε μια ζεστή, ευχάριστη εσοχή, σε μια πλευρά της βιβλιοθήκης με ελάχιστη κίνηση, και η Νέστα έπινε αργά ένα ρόφημα δύοσμου, αφήνοντας τη ζεστασιά του να απλωθεί στο σώμα της, καθώς διάβαζε το κεφάλαιο που είχε αντιγράψει η Γκουίν. Είχε δώσει ένα αντίγραφο στην Έμερι, προτού αναχωρήσει η φίλη της, αποσπώντας της την υπόσχεση πως θα εξασκούνταν απόψε, και αύριο θα συνέκριναν τις εμπειρίες τους.

«Στ' αλήθεια τόσο εύκολο είναι;» ρώτησε η Νέστα, όπως ακουμπούσε τα χαρτιά πάνω στο φθαρμένο μαξιλάρι του καναπέ.

Η Γκουίν, καθισμένη στην απέναντι πλευρά του καναπέ, τέντωσε τα πόδια της προς τη φωτιά, έτσι που το ράσο της θρόισε. «Σίγου-

ρα μοιάζει εύκολο, όμως, σύμφωνα με όλα όσα διάβασα, δεν είναι».

«Εδώ λέει πως απλά κάθεται κάπου άνετα και ήσυχα, κλείνει τα μάτια σου, αναπνέεις κάμποσο και αφήνεις τον νου σου να χαλαρώσει».

«Αυτό προσπαθώ να σου εξηγήσω, οι Βαλκυρίες χρειάζονταν μήνες για να μάθουν τα βασικά και, για να κατακτήσουν την τεχνική, χρειαζόταν να ασκούνται πολλές φορές μέσα στην ημέρα. Όμως, ως το προσπαθήσουμε. Στο τέλος του κεφαλαίου αναφέρει πως, αν το επιχειρήσεις για πρώτη φορά, μπορεί να σε πιάσει υπνηλία ή και να αποκοιμηθείς στη διάρκεια, όμως το πώς αντιμετωπίζεται αυτή η τάση να κοιμηθείς είναι βήμα που θα το δούμε στην πορεία».

«Μετά το σημερινό μάθημα έναν υπνάκο ευχαρίστως τον έπαιρνα», μουρμούρισε η Νέστα, και η Γκουίν συμφώνησε γελώντας πνιχτά. Η Νέστα απόθεσε το ρόφημά της στο χαμηλό τραπεζάκι μπροστά στον καναπέ. «Εντάξει. Ας το δοκιμάσουμε».

«Απομνημόνευσα τα βήματα, οπότε θα μας κατευθύνω εγώ», προσφέρθηκε η Γκουίν.

Η Νέστα ρουθούνισε. «Σιγά μη δεν τα απομνημόνευες...»

Η Γκουίν τής έδωσε ένα πειρακτικό χτύπημα στον ώμο. «Είναι δουλειά μου να μαθαίνω αυτά τα πράγματα, ξέρεις».

«Και να μην ήταν, θα τις είχες απομνημονεύσει αυτές τις πληροφορίες».

«Εντάξει, το παραδέχομαι». Η Γκουίν γέλασε, όπως αποτελειώνει το ρόφημά της, και στη συνέχεια ίσιωσε την πλάτη της. «Παίρνουμε άνετη θέση, καθισμένες... σε εγρήγορση, αλλά χαλαρές».

«Δεν καταλαβαίνω καν τι σημαίνει αυτό».

Η Γκουίν τής έδειξε, καθώς ανακαθόταν στον καναπέ, ώσπου η ράχη της ακούμπησε τα πίσω μαξιλάρια, με τα πόδια ίσια στο πάτωμα, τις παλάμες ελαφρά ακουμπισμένες στα γόνατα. Η Νέστα μιμήθηκε τη στάση. Η Γκουίν επιθεώρησε το αποτέλεσμα και έγνεψε καταφατικά. «Τώρα, παίρνουμε τρεις βαθιές ανάσες από τη μύτη, μετρώντας ως το έξι, και εκπνέουμε από το στόμα, μετρώντας ως το έξι. Με την ολοκλήρωση της τρίτης αναπνοής, κλείνουμε τα μάτια και συνεχίζουμε να αναπνέουμε».

Η Νέστα υπάκουσε. Η εισπνοή και η εκπνοή για τόσο διάστημα απαιτούσαν περισσότερη συγκέντρωση και προσπάθεια απ' ό,τι περιίμενε. Η αναπνοή της ακουγόταν υπερβολικά δυνατή στα αυτιά της· κάθε ανάσα έμοιαζε ασυγχρόνιστη με την αντίστοιχη της Γκουίν. Άραγε, πόσες ανάσες είχε πάρει, δύο ή τρεις; Ή μήπως τέσσερις;

«Αισθάνομαι πως το σκέφτεσαι υπερβολικά», μουρμούρισε η Γκουίν. «Κλείσε τα μάτια και συνέχισε να αναπνέεις. Πάρε πέντε ανάσες».

Η Νέστα αυτό έκανε. Χωρίς να έχει κάποιο οπτικό ερέθισμα να την αποσπά, λογάριαζε πως θα ήταν ευκολότερο να παρακολουθεί την αναπνοή της.

Δεν ήταν ευκολότερο. Για κάποιον λόγο ο νους της είχε την τάση να ξεστρατίζει. Ζήτησε από τον εαυτό της να εστιάσει στο μέτρημα, στη διάρκεια κάθε ανάσας και στο σύνολο των αναπνοών που είχε πάρει, κι όμως έπιανε τον εαυτό της να σκέφτεται τα μαξιλάρια του καναπέ, το ρόφημα που κρύωνε, τα ακόμη νωπά μαλλιά της...

Πόσες ανάσες είχε πάρει; «Μου φαίνεται πως θα μου στρίψει», μουρμούρισε η Νέστα.

Η Γκουίν τής ζήτησε να σωπάσει. «Τώρα, διατήρησε την αναπνοή σου σταθερή και εστίασε στους ήχους γύρω σου. Αναγνώρισε την παρουσία τους και ύστερα άφησέ τους να σβήσουν».

Η Νέστα αυτό έκανε. Στα αριστερά της μπορούσε να διακρίνει το σύρσιμο βημάτων και το θρόισμα ενός ράσου. Ποια να περνούσε ανάμεσα στα ράφια; Ποιο βιβλίο να γύρευε...

Συγκεντρώσου. Μη σκαλώνεις στους ήχους.

Κάποια περπατούσε εκεί κοντά. Η Νέστα επισήμανε τον ήχο και, εκπνέοντας, έστειλε τη σκέψη της να ταξιδέψει μακριά. Στα δεξιά της, η αναπνοή της Γκουίν παρέμενε σταθερή.

Η Γκουίν πιθανότατα ήταν καλή σε αυτό. Η Γκουίν ήταν καλή στα πάντα, για την ακρίβεια. Αυτό δεν την ενοχλούσε, όμως. Για κάποιον λόγο η Νέστα ήθελε να κανχιέται για τη φίλη της σε όποιον έδειχνε διάθεση να την ακούσει.

Τη φίλη της. Αυτό ήταν η Γκουίν. Πόσος καιρός είχε...

Συγκεντρώσου. Χαλάρωσε.

Η Νέστα επισήμανε την αναπνοή της Γκουίν, απελευθέρωσε τη σκέψη και πέρασε στον επόμενο ήχο. Κι ύστερα στον επόμενο.

«Τώρα, παρατήρησε το σώμα σου», είπε η Γκουίν σιγανά. «Ξεκινώντας από το κεφάλι σου και κατεβαίνοντας σταδιακά προς τα δάχτυλα των ποδιών, αξιολόγησε πώς αισθάνεσαι. Αν υπάρχουν πονεμένα σημεία...»

«Όλα πονεμένα είναι έπειτα από εκείνο το μάθημα ξιφασκίας», είπε ενοχλημένη η Νέστα.

Η Γκουίν έπνιξε ακόμη ένα γέλιο. «Το εννοώ. Παρατήρησε αν υπάρχουν πονεμένα σημεία, αν υπάρχουν σημεία που τα αισθάνεσαι όμορφα...» Κάτι χαρτιά θρόισαν. «Α, οι οδηγίες αναφέρουν επίσης πως, όταν ολοκληρώσεις τη διαδικασία, πρέπει να αξιολογήσεις πώς αισθάνεσαι εσύ. Μη σκαλώσεις σε αυτό, απλά διαπίστωσέ το».

Στη Νέστα δεν άρεσε ιδιαίτερα εκείνη η τελευταία επισήμανση, όμως υπάκουσε. Κάθε σπιθαμή του σώματός της πονούσε, από το πιάσιμο στον λαιμό ως την ενόχληση στο αριστερό της πέλμα. Δεν είχε συνειδητοποιήσει πόσα κομματάκια του εαυτού της υπήρχαν, και όλα διαρκώς διατυμπάνιζαν τους πόνους ή την κατάσταση τους. Πόσο θόρυβο προκαλούσε αυτό στον νου της... Όμως αναγνώρισε καθένα από εκείνα τα πράγματα. Και τα άφησε να σκορπίσουν.

Η αξιολόγηση των συναισθημάτων της, όμως... Αλήθεια, πώς αισθανόταν; Αυτή τη στιγμή, κουρασμένη, όμως χαρούμενη που βρισκόταν εδώ, με την Γκουίν. Να γελάνε. Να κάνουν όλο αυτό. Αν προχωρούσε βαθύτερα...

«Τώρα, θα δουλέψουμε πάνω στην εστιασμένη αναπνοή. Εισπνοή από τη μύτη, εκπνοή από το στόμα. Δέκα επαναλήψεις και ξανά από την αρχή. Αν προκύψει κάποια σκέψη, αναγνώρισέ τη και στείλ' τη στο καλό. Πες στον εαυτό σου: *Είμαι ο βράχος πάνω στον οποίο σκάει το κύμα*. Οι σκέψεις σου είναι το κύμα. Άφησέ τες να σκάσουν πάνω σου».

Εύκολο ακουγόταν.

Δεν ήταν. Τις πρώτες φορές που η Νέστα μέτρησε δέκα αναπνοές, καμία απολύτως σκέψη δεν την ταλαιπώρησε. Όμως, καθώς άρχιζε την επόμενη δεκάδα...

Άραγε, τι θα σκεφτόταν η Ελάιν, αν έβλεπε τη Νέστα εδώ, με μια φίλη; Η σκέψη αναδύθηκε από το πουθενά. Λες και, με το που άνοιξε ο νους της, η σκέψη όρμησε προς το μέρος της. Άραγε, η Ελάιν θα χαιρόταν ή μήπως θα αισθανόταν την ανάγκη να προειδοποιήσει την Γκουίν για τον αληθινό εαυτό της Νέστα;

Είχε φτάσει στην πέμπτη αναπνοή. Ψέματα, στην έκτη. Μισό... ίσως να είχαν προηγηθεί μόνο τρεις αναπνοές.

«Ξεκίνα από την αρχή, αν χάσεις το μέτρημα», είπε η Γκουίν, λες και είχε ακούσει το σκάλωμα στον ρυθμό με τον οποίο ανέπνεε η Νέστα.

Αυτό έκανε η Νέστα, εστιάζοντας στις αναπνοές, όχι στην Ελάιν. *Αναγνωρίζω αυτή τη σκέψη για την αδελφή μου και την αφήνω να με προσπεράσει.*

Είχε φτάσει στην έβδομη αναπνοή, όταν η αδελφή της εμφανίστηκε ξανά.

Κι όμως, για κάποιον λόγο, το μόνο που σκέφτεσαι είναι τι προκάλεσε η δική μου τραυματική εμπειρία σε σένα.

Άραγε, είχε δίκιο η Ελάιν; Η Φείρα είχε ομολογήσει πως το ίδιο σφάλμα είχε διαπράξει κι εκείνη, όμως... η Φείρα δε γνώριζε την Ελάιν όπως η Νέστα. Ή, μάλλον, δεν ήταν έτσι τα πράγματα παλιά. Προτού η Ελάιν προτιμήσει τη Φείρα.

Προτού η Άμρεν προτιμήσει τη Φείρα.

Προτού...

Αναγνωρίζω αυτές τις σκέψεις και τις αφήνω να με προσπεράσουν.

Η Νέστα εισέπνευσε για όγδοη φορά.

Εστιάζω στην αναπνοή μου. Οι σκέψεις αυτές υπάρχουν και τις αφήνω να με προσπεράσουν.

Πήρε ακόμη μία ανάσα. Πίεσε τον εαυτό της να σκέφτεται μόνο την αναπνοή της.

«Μόλις ολοκληρώσεις τις δέκα επαναλήψεις», είπε η Γκουίν, κοντά και ταυτόχρονα μακριά της, «πάψε να μετράς τις ανάσες και απλά άφησε τον νου σου να κάνει όπως νομίζει. Θα συνεχίσουμε έτσι για μερικές στιγμές και ύστερα σταματάμε. Ο στόχος είναι να φτάσουμε σταδιακά σε όλο και μεγαλύτερα τέτοια διαστήματα».

Η Νέστα αυτό έκανε, μετρώντας καθεμία από τις δέκα εναπομείναντες αναπνοές· νιώθοντας εκείνη τη στιγμή της παύσης σαν ένα κύμα που ξεπρόβαλλε στο βάθος. Ολοκλήρωσε τη δέκατη αναπνοή.

Κάνε όπως νομίζεις, νου. Τράβα να ταξιδέψεις σε εκείνα τα σκοτεινά, απαίσια μέρη.

Κάτι τέτοιο δε συνέβη, όμως. Ο νους της παρέμεινε εκεί. Δεν ξεμάκρυνε. Απλά... κάθισε εκεί. Ικανοποιημένος. Αναπαυμένος. Σαν να είχε κουλουριαστεί μια γάτα στα πόδια της.

Ήσυχος.

Μεσολάβησαν μόλις λίγες στιγμές, προτού ψιθυρίσει η Γκουίν: «Άρχισε να επιστρέφεις στο σώμα σου. Επισήμανε τους ήχους γύρω μας. Επισήμανε την αίσθηση στα δάχτυλα χεριών και ποδιών».

Αλλόκοτο... ήταν τόσο αλλόκοτο να διαπιστώνει πως το σώμα της ξαφνικά ήταν ... ήσυχο. Μακρινό. Σαν να είχε καταφέρει πράγματι, με κάποιον τρόπο, να αποστασιοποιηθεί. Να το αφήσει να ηρεμήσει. Κι ο νους της...

«Άνοιξε τα μάτια σου», μουρμούρισε η Γκουίν.

Η Νέστα υπάκουσε. Οπότε, για πρώτη φορά στη ζωή της αισθάνθηκε απόλυτα συμφιλιωμένη με τον εαυτό της.

Η βροχή συνεχίστηκε επί δύο μέρες, με τις θερμοκρασίες να σημειώνουν απότομη πτώση. Φύλλα απλώνονταν ολόγυρα στη Βελάρις κι ο Σίδρα έμοιαζε πια με ασημένιο ερπετό, κρυμμένος καμιά φορά από τις ομίχλες που απλώνονταν εκεί. Οι μαθήτρες συνέχισαν να έρχονται στο μάθημα καθημερινά.

Όμως μόνο η Νέστα στεκόταν στο πλευρό του Κάσιαν, καθώς χτυπούσε την πόρτα του μικρού σιδηρουργείου, στα δυτικά προάστια της Βελάρις.

Το κτίσμα, καμωμένο από γκρίζα πέτρα, με αχυρένια στέγη, δεν είχε αλλάξει στα πεντακόσια χρόνια που παρέμενε ο Κάσιαν πελάτης του: είχε αγοράσει όλα τα μη ιλλυρικά του όπλα εκεί. Θα σκεφτόταν να την πάει σε κάποιο Ιλλυριό σιδηρουργό, όμως στην πλειονότητά τους ήταν οπισθοδρομικά, δεισιδαιμονικά άτομα, που δεν ήθελαν να πλησιάζουν θηλυκά στα μαγαζιά τους. Το αρσενικό αρχοντικό με τα ροδαλά μάγουλα που τους άνοιξε την πόρτα ήταν ικανό και καλοσυνάτο, αν και κάπως απότομο στους τρόπους του.

«Στρατηγέ», είπε ο σιδηρουργός, όπως σκούπιζε τα γανωμένα χέρια του πάνω στη λεκιασμένη δερμάτινη ποδιά του. Άνοιξε την πόρτα περισσότερο και μια λαχταριστή ριπή θερμότητας ξεχύθηκε για να τους προϋπαντήσει στην παγερή βροχή. Τα σκούρα μάτια του σιδηρουργού εστίασαν στη Νέστα, παρατηρώντας περισσότερο τα

μουσκεμένα μαλλιά, τη δερμάτινη φορεσιά και την ήρεμη ένταση των χαρακτηριστικών της, παρά τον απαίσιο καιρό.

Την ίδια ακριβώς έκφραση είχε το πρόσωπό της, κάθε γραμμή του σώματός της, στη διάρκεια της εκπαίδευσης αυτό το πρωί. Και επίσης όταν ο Κάσιαν της είχε προτείνει να τον ακολουθήσει εδώ, στη διάρκεια του μεσημεριανού διαλείμματος. Είχε προσκαλέσει όλες τις μαθήτριες, όμως η Έμερι έπρεπε να επιστρέψει στο Απάνεμο και οι ιέρειες ήταν απρόθυμες να εγκαταλείψουν το βουνό. Οπότε, μόνο η Νέστα τον είχε ακολουθήσει στο μικρό χωριό, με την πόλη να υψώνεται επιβλητική στην ανατολική πλευρά του και τις απέραντες πεδιάδες να απλώνονται ως τη θάλασσα στα δυτικά.

«Σε τι μπορώ να φανώ χρήσιμος;»

Ο Κάσιαν σκούνησε τη Νέστα για να προχωρήσει, φέρνοντας την παλάμη του χαμηλά στην πλάτη της, και χαμογέλασε πλατιά στον σιδηρουργό. «Θέλω να μάθει η αρχόντισσα Νέστα πώς φτιάχνεται μια λεπίδα. Προτού πιάσει στα χέρια της μια αληθινή».

Ο σιδηρουργός την παρατήρησε και πάλι από την κορυφή ως τα νύχια. «Δε χρειάζομαι μαθητευόμενη, δυστυχώς».

«Μια γρήγορη επίδειξη μονάχα», είπε ο Κάσιαν, εξακολουθώντας να χαμογελά, καθώς έριχνε μια κλεφτή ματιά στη Νέστα, που χάζευε το εργαστήριο κοιτάζοντας πάνω από τον φαρδύ ώμο του σιδερά. Εκείνος συνοφρυώθηκε έντονα, οπότε ο Κάσιαν συμπλήρωσε: «Θέλω να μάθει πόση δουλειά και επιδεξιότητα απαιτεί η διαδικασία. Να καταλάβει πως μια λεπίδα δεν είναι απλά ένα φονικό εργαλείο, αλλά και ένα έργο τέχνης». Η κολακεία πάντοτε βοηθούσε να ξεπερνιούνται διάφορες δυσκολίες. Ο Ρις τού το είχε μάθει αυτό.

Το βλέμμα της Νέστα στράφηκε στο πρόσωπο του σιδηρουργού και, για μια στιγμή, έμειναν να κοιτάζονται στα μάτια. Τότε η γυναίκα είπε: «Ό,τι μπορείτε να μου δείξετε στον ελεύθερο χρόνο σας θα το εκτιμούσα πραγματικά».

Ο Κάσιαν προσπάθησε να μη φανερώσει την έκπληξή του στο άκουσμα εκείνων των ευγενικών λόγων· στη χροιά σεβασμού.

Η προσέγγιση αυτή φάνηκε να φέρνει αποτέλεσμα, καθώς ο σιδεράς τούς έγενεψε να περάσουν.

Η Νέστα άκουγε με προσοχή όση ώρα ο μαυρομάλλης τεχνίτης εξηγούσε τα διάφορα στάδια της σφυρηλάτησης μιας λεπίδας, από την ποιότητα του μεταλλεύματος μέχρι τη σκλήρυνση. Ο Κάσιαν παρήμενε κοντά της, κάνοντας κάθε τόσο ερωτήσεις, καθώς εκείνη ελάχιστα μιλούσε. Σε μία από τις λιγοστές φορές που το είχε κάνει παρακάλεσε να περάσουν από τις θεριεμένες φλόγες του χυτηρίου στις πιο ήσυχες, δροσερότερες σκιές του κυρίως καταστήματος. Όμως, καθώς ο σιδεράς ολοκλήρωνε την περιγραφή της διαδικασίας σχεδιασμού των πιο περίτεχνων λεπίδων, η Νέστα ρώτησε: «Επιτρέπεται να δοκιμάσω;» Βλέποντας τον μάστορα να διστάζει, η Νέστα έκανε ένα βήμα προστά, έχοντας το βλέμμα της στραμμένο στο κατώφλι παραπίσω, απ' όπου προερχόταν η βοή των φυσερών του χυτηρίου. «Τη σφυρηλάτηση λεπίδων, θέλω να πω. Αν υπάρχει καμιά περισευούμενη». Έριξε μια λοξή ματιά στον Κάσιαν. «Με το αζημίωτο, φυσικά».

Ο Κάσιαν έγνεψε καταφατικά. «Θα πληρώσουμε για τις λεπίδες, αν πάθουν ζημιά».

Ο σιδεράς έκοψε και πάλι τη Νέστα από πάνω μέχρι κάτω, σαν να αξιολογούσε το δικό της μέταλλο, και ύστερα έγνεψε καταφατικά. «Έχω μερικές που θα μπορούσες να τις προσπαθήσεις».

Τους οδήγησε πίσω στη ζέστη, στη φλόγα και στο φως, και ο Κάσιαν θα έπαιρνε όρκο πως η Νέστα εισέπνεε και εξέπνεε με υποδειγματικά ελεγχόμενο ρυθμό. Διατηρούσε το βλέμμα της εστιασμένο αποκλειστικά στον σιδερά όμως, καθώς εκείνος κουβαλούσε ένα μισοφτιαγμένο σπαθί και το ακουμπούσε πάνω στο αμόνι. Συμπαθητικό, αλλά συνηθισμένο. Ένα κοινό, καθημερινό όπλο, είτε ο σιδηρουργός. Έπειτα από μια γρήγορη, άφογη επίδειξη, της παρέδωσε το σφυρί. «Στήριξε τα πόδια σου, έτσι», είπε ο μάστορας και η Νέστα ακολούθησε τις οδηγίες του, καταλήγοντας να σηκώσει το σφυρί πάνω από τον έναν ώμο και να το κατεβάσει με δύναμη.

Ακούστηκε ένας μεταλλικός γδούπος και το σπαθί πλατάγισε. Το χτύπημα ήταν αδέξιο και σχεδόν αστόχησε. Η Νέστα έσφιξε τα δόντια. «Δεν είναι και τόσο εύκολο όσο δείχνει».

Ο σιδεράς έδειξε το σπαθί. «Δοκίμασε ξανά. Θέλει τον χρόνο

του, μέχρι να το συνηθίσεις». Ο Κάσιαν πρώτη φορά άκουγε τον τεχνίτη να μιλάει τόσο... καλόγνομα. Συνήθως οι συζητήσεις τους ήταν σύντομες και ουσιαστικές, απαλλαγμένες από τυπικότητες ή προσωπικές λεπτομέρειες.

Η Νέστα χτύπησε ξανά το σπαθί. Σημάδεψε καλύτερα αυτή τη φορά, όμως και πάλι το χτύπημα ήταν αδέξιο. Πίσω της, στο χυτήριο, κάτι κάρβουνα πέταξαν σπίθες και η Νέστα μαγκώθηκε. Προτού προλάβει ο Κάσιαν να ρωτήσει τι είχε συμβεί, η Νέστα είχε σφίξει τα δόντια της ξανά, χτυπώντας το σπαθί για τρίτη φορά. Τέταρτη. Πέμπτη.

Μέχρι να φέρει ο σιδεράς ένα ξιφίδιο, η Νέστα είχε αρχίσει να συνηθίζει. Μάλιστα, χαμογελούσε ελαφρά.

«Τα ξιφίδια απαιτούν διαφορετική τεχνική», εξήγησε ο μάστορας και έδειξε ξανά πώς. Τόση δουλειά, τέχνη και αφοσίωση, κι όλα αυτά για μια κοινή λεπίδα. Ο Κάσιαν κούνησε το κεφάλι του. Πότε ήταν η τελευταία φορά που είχε καθίσει να εκτιμήσει τη μαστοριά και τον κόπο που είχαν διοχετευτεί στα όπλα του;

Στάλες ιδρώτα σχηματίζονταν στο μέτωπο της Νέστα, καθώς σφυρηλατούσε το ξιφίδιο, με τα χτυπήματα και τη στάση της να μαρτυρούν μεγαλύτερη σιγουριά πλέον. Ένα αίσθημα περηφάνιας απλωνόταν στο στήθος της. Να πού είχε φτάσει τώρα το θηλυκό που είχε σφυρηλατηθεί στη διάρκεια του πολέμου με το Χάμπερν. Αλλιώς τι πλέον, περισσότερο συγκροτημένη. Δυνατότερη.

Ο Κάσιαν είχε αρχίσει να αφαιρείται, όταν ο σιδεράς εμφάνισε μια υπέροχη σπάθα.

Όμως η προσοχή του προσηλώθηκε στο αμόνι, καθώς η Νέστα με μια καλοζυγισμένη κίνηση κατέβαζε το χέρι της, και το σφυρί έβρισκε γεμάτα και ομαλά τη λεπίδα.

Διαδοχικές σφυριές έβρισκαν στόχο και ο Κάσιαν θα έπαιρνε όρκο πως ο κόσμος πέρασε σε παύση, καθώς η Νέστα επιδιδόταν στη σφυρηλάτηση με την ίδια ένταση που επιδείκνυε και στην εκπαίδευση.

Ο σιδηρουργός τής χαμογελούσε. Ήταν η πρώτη φορά που έβλεπε ο Κάσιαν τον μάστορα να χαμογελά.

Το μπράτσο της Νέστα σηκωνόταν ψηλά, το σφυρί φώλιαζε γερά στα σφιγμένα δάχτυλά της. Ήταν ένας χορός, καθεμιά από τις κινήσεις της συγχρονισμένη με την κουδουνιστή ηχώ που γεννούσε η επαφή του σφυριού με τη λεπίδα. Σφυρηλατούσε το σπαθί, συνθέτοντας μια μουσική που κανείς, πέρα από την ίδια, δεν μπορούσε να ακούσει.

Ο Κάσιαν την άφησε να συνεχίσει, ενώ η βροχή κι ο άνεμος που έβρισκαν στην αχυροσκεπή έμοιαζαν με μακρινή αντίστιξη πάνω από τα κεφάλια τους, καθώς άρχιζε να αναρωτιέται τι θα αναδύονταν μέσα από τη λάβρα και τις σκιές.

Το μάθημα ξιφασκίας δεν ήταν εύκολη υπόθεση –απαιτούσε επανάληψη, χτίσιμο μνήμης στους μυς και υπομονή–, όμως η Νέστα, η Έμερι και η Γκουίν ήταν πρόθυμες.

Όχι, συνειδητοποίησε ο Κάσιαν, καθώς τις παρατηρούσε να αφήνουν κατά μέρος τα σπαθιά τους στην παγερή βροχή που συνεχιζόταν και την επόμενη μέρα. Ήταν κάτι περισσότερο από πρόθυμες: εκπαιδεύονταν με μια νέα, σταθερή αφοσίωση. Πρώτη και καλύτερη η Νέστα, που εκείνη τη στιγμή ακουμπούσε σε ένα ράφι το σπαθί της κι έπιανε ένα κομμάτι λινού υφάσματος. Άρχισε να τυλίγει τις παλάμες της, ενώ παράλληλα χαλάρωνε τον λαιμό της.

Δεν είχαν μιλήσει μετά το μάθημα στο σιδηρουργείο χτες το απόγευμα, αν και τον είχε ευχαριστήσει σιωπηλά με την επιστροφή τους στον Οίκο του Ανέμου. Είχε και πάλι εκείνη την ένταση στην έκφρασή της, το βλέμμα της έμοιαζε μακρινό, σαν να εστιάζε σε κάποιον αόρατο στόχο. Οπότε, ο Κάσιαν δεν την είχε γυρέψει χτες τη νύχτα, κι ας το ζητούσε επιτακτικά κάθε σπιθαμή του κορμιού του. Όμως ήθελε να της δώσει χρόνο. Να πάρει εκείνη την πρωτοβουλία, όταν θα ήταν έτοιμη. Αν τον ήθελε ξανά.

Ο Κάσιαν έκανε πέρα εκείνη τη σκέψη. Άφησε την παγερή βροχή να καταλαγιάσει τον πόθο, τον φόβο του.

Η Νέστα πλησίασε τον στόχο πυγμαχίας, έναν πεσμένο κορμό τυ-

λιγμένο με παχιές κουβέρτες. Τον πλησίασε λες και ερχόταν αντιμέτωπη με κάποιον αντίπαλο.

Έριξε μια ματιά προς τα πίσω, στον Κάσιαν, όπως σταματούσε μπροστά του, και μια ερώτηση αποτυπώθηκε στη ματιά της.

Εκείνος έγνεψε καταφατικά. «Αν θέλεις να διαθέσεις το τελευταίο τέταρτο για να εξασκηθείς, ελεύθερα».

Αυτό ήταν το μόνο που χρειαζόταν να ακούσει η Νέστα, κι εκείνος ήταν πολύ χαρούμενος για να πει κάτι περισσότερο, βλέποντάς τη να παίρνει θέση μάχης και να αρχίζει να ρίχνει γροθιές.

Η πρώτη επαφή των αρθρώσεών της πάνω στο ντυμένο ξύλο πόνεσε. Όμως κατάφερε το χτύπημα εκεί όπου έπρεπε, και ο αντίχειράς της παρέμεινε εκεί που τον είχε εκπαιδέψει να παραμένει, κι όταν τράβηξε το μπράτσο της, ο πόνος έγινε τραγούδι. Έριξε δεύτερη γροθιά, αποσπώντας έναν ικανοποιητικό γδούπο από το ξύλο.

Όμορφα... ένιωθε όμορφα. Που το εκτόνωνε, που το διοχέτευε με αυτόν τον τρόπο.

Η αναπνοή της ήταν κοφτερή σαν λεπίδα, όπως έριχνε ένα αριστερό κροσέ και ύστερα δύο διαδοχικά κοφτά χτυπήματα με τη δεξιά γροθιά της.

Δεν αισθανόταν τη βροχή, δεν ένιωθε το κρύο.

Κάθε γροθιά μετέφερε τον φόβο της, την οργή της, το μίσος της, το διοχέτευε από το σώμα της σε εκείνο το ξύλο.

Εδώ και τρεις μέρες είχε φωτιά στο αίμα της. Εδώ και τρεις μέρες ονειρευόταν σπαθιά, σκαλοπάτια και μάχες. Δεν μπορούσε να το εμποδίσει. Έπεφτε να πλαγιάσει και ήταν τόσο κουρασμένη, που δεν προλάβαινε καν να πιάσει το βιβλίο, προτού ξεραθεί. Και, βέβαια, δεν είχε προκύψει άλλο σεξ με τον Κάσιαν. Ούτε καν μια καυτή ματιά στο τραπέζι.

Η παρουσία του Άζριελ βοηθούσε. Πλέον εκπαιδευε τις καινούργιες μαθήτριες, ήσυχος κι ευγενικός αλλά απαιτητικός, και μάλιστα η Νέστα δε θα δίσταζε να πάρει όρκο πως τουλάχιστον δύο ιέρειες

–η Ρόζλιν και η Ιλάνα– αναστέναζαν κάθε φορά που περνούσε από μπροστά τους.

Κάποιο μικρό, απαίσιο κομμάτι του εαυτού της χαιρόταν που αναστέναζαν για τον Κάσιαν. Εκτόνωσε κι αυτή τη σκέψη από μέσα της με μια γροθιά. Εκείνη την κακόμοιρη, εγωιστική σκέψη.

Ακριβώς όπως ήταν ολόκληρη κακόμοιρη, και εγωίστρια, και φθονερή.

Ένα-δύο, δύο-ένα-ένα· συνέχιζε να ρίχνει γροθιές, ασταμάτητα, εξαπολύοντας όλο της το είναι σε εκείνο το ξύλο.

Μα τη Μαριμίτα», είπε μια οικεία αρσενική φωνή δίπλα στον Κάσιαν και, όπως στράφηκε προς τα εκεί, είδε τον Λούσιεν να στέκει στην καμάρα του στίβου μάχης. Οι υπόλοιπες ιέρειες και ο Άζριελ είχαν φύγει πριν από δέκα λεπτά. Η Νέστα δεν το είχε αντιληφθεί καν. «Η Φείρα το ανέφερε πως εκπαιδευόταν, όμως δεν είχα καταλάβει πως... εκπαιδευόταν κανονικά».

Ο Κάσιαν τον υποδέχτηκε με ένα καταφατικό νεύμα, διατηρώντας το βλέμμα του πάνω στη Νέστα, που γρονθοκοπούσε το ντυμένο ξύλο ξανά και ξανά, όπως έκανε εδώ και είκοσι πέντε συνεχόμενα λεπτά. Είχε μεταφερθεί σε έναν τόπο τον οποίο ο Κάσιαν γνώριζε πάρα πολύ καλά, εκεί όπου νους και σώμα γίνονταν ένα, εκεί όπου ο κόσμος έσβηγε. Εκτόνωνε κάτι που φώλιαζε βαθιά μέσα της.

«Τι νόμιζες, δηλαδή, πως λιμάριζε τα νύχια της;»

Το μηχανικό μάτι του Λούσιεν κροτάλισε. Το πρόσωπό του σφίχτηκε, καθώς η Νέστα εξαπέλυε ένα εντυπωσιακό αριστερό κροσέ πάνω στην ξύλινη στήλη. Ο στόχος τραντάχτηκε. «Αναρωτιέμαι αν κάποιες δυνάμεις θα ήταν προτιμότερο να μην αφυπνίζονται», μουρμούρισε.

Ο Κάσιαν του έριξε μια αυστηρή ματιά. «Δουλειά σου».

Ο Λούσιεν παρακολούθουσε τη Νέστα να επιτίθεται και η χρυσάφνια επιδερμίδα του έμοιαζε ελαφρώς γλομή.

«Τι γυρεύεις εδώ;» ρώτησε ο Κάσιαν, αδυνατώντας να αποφύγει την ένταση στον τρόπο που μίλησε. «Πού είναι η Ελάιν;»

«Δεν έρχομαι πάντοτε σε αυτή την πόλη για να δω το ταίρι μου». Οι τρεις τελευταίες λέξεις έσταζαν δυσφορία. «Και ο λόγος που ανέβηκα μέχρι εδώ είναι επειδή η Φείρα είπε πως καλό θα ήταν να έρθω. Έχω μερικές ώρες για σκότωμα πριν από τη συνάντησή μου με την ίδια και τον Ρις. Σκέφτηκε πως θα μου άρεσε να παρακολουθήσω τη Νέστα επί το έργον».

«Δεν εκτελεί νούμερο σε τσίρκο», είπε ο Κάσιαν, σφίγγοντας τα δόντια του.

«Δε βρίσκομαι εδώ για να ψυχαγωγηθώ». Το κόκκινο μάτι του Λούσιεν φέγγιζε στη σκοτεινιά της βροχερής μέρας. «Έχω την αίσθηση πως η Φείρα ήθελε μια αξιολόγηση της προόδου της από κάποιον που είχε καιρό να τη δει».

«Και;» ρώτησε κοφτά ο Κάσιαν.

Ο Λούσιεν του έριξε μια αυστηρή ματιά. «Δεν είμαι εχθρός σου, ξέρεις. Οι δήθεν αγριάδες είναι περιττές».

Το πλατύ χαμόγελο που σχηματίστηκε στο πρόσωπο του Κάσιαν δε φώτισε το βλέμμα του. «Ποιος λέει πως είναι δήθεν;»

Ο Λούσιεν αναστέναξε. «Εντάξει, λοιπόν».

Η Νέστα εξαπέλυσε άλλη μια σειρά από γροθιές και ο Κάσιαν καταλάβαινε πως ετοιμαζόταν να ρίξει το τελειωτικό χτύπημα. Δύο κοφτά χτυπήματα από αριστερά και ένα δεξί κροσέ, που βρήκε το ξύλο με τόση δύναμη, που ράγισε.

Κι εκεί ακριβώς σταμάτησε, με τη γροθιά της κολλημένη πάνω στον στόχο.

Η λαχανιασμένη ανάσα της αναδυόταν από τα χείλη της σαν στρόβιλος στην παγερή βροχή.

Με αργές κινήσεις, ίσιωσε την πλάτη της, κατεβάζοντας τη γροθιά της, ενώ ανάμεσα από τα δόντια της η αναπνοή της άχνιζε, όπως έστριβε. Ο Κάσιαν διέκρινε μια υποψία ασημένιας φλόγας στα μάτια της, που αμέσως χάθηκε. Ο Λούσιεν είχε κοκαλώσει.

Η Νέστα τράβηξε αποφασιστικά προς τα δύο αρσενικά. Κοίταξε τον Λούσιεν στα μάτια, όπως πλησίαζε στην καμάρα, και δεν είπε

λέξη προτού περάσει μέσα στον Οίκο. Σαν να της ήταν αδύνατο να μιλήσει.

Μονάχα όταν είχαν σβήσει πια τα βήματά της αποφάσισε ο Λούσιεν να μιλήσει. «Η Μητέρα να σας λυπηθεί... όλους σας».

Ο Κάσιαν κατευθυνόταν ήδη προς το συμπαγές ξύλο.

Στο κέντρο του, παρά την επένδυση που πλαισίωνε τον στόχο, είχε σχηματιστεί ένα μικρό βαθούλωμα από το τελικό χτύπημα. Φέγγιζε. Ο Κάσιαν ακούμπησε τα τρεμάμενα δάχτυλά του σε εκείνο το σημείο.

Στο καμένο σημάδι, που εξακολουθούσε να λαμпуρίζει σαν κάρβουνο.

Ολόκληρος ο κορμός κάπνιζε από το εσωτερικό του. Ο Κάσιαν ακούμπησε την παλάμη πάνω του. Το ξύλο ήταν κρύο σαν πάγος.

Με το άγγιγμα, ο κορμός διαλύθηκε, μετατράπηκε σε αποκαΐδια.

Ο Κάσιαν απέμεινε να κοιτάζει εμβρόντητος τα κομμάτια που κάπνιζαν και τσιτσιρίζαν στη βροχή.

Ο Λούσιεν ήρθε και στάθηκε στο πλάι του. Απλά επανέλαβε, με βαριά φωνή: «Η Μητέρα να σας λυπηθεί... όλους σας».

Ο Χίλιον, ο Μεγάλος Άρχοντας της Αυλής της Ημέρας, έφτασε στη Λαξευτή Πόλη το επόμενο απόγευμα καβάλα σε ιπτάμενο άλογο.

Επιθυμία του αρχικά ήταν να εισέλθει στη ζοφερή πόλη πάνω σε χρυσή άμαξα, την οποία θα έσερναν τέσσερα κατάλευκα άλογα, με χαίτες από χρυσαφένια φωτιά, είχε πει ο Ρις στον Κάσιαν, όμως ο Ρις είχε απαγορεύσει την άμαξα και τα άλογα, καθιστώντας σαφές στον Χίλιον πως είτε θα μεταφερόταν μαγικά είτε δε θα ερχόταν καθόλου.

Εξ ου και ο Πήγασος. Έτσι αντιλαμβανόταν ο Χίλιον την έννοια του συμβιβασμού.

Ο Κάσιαν είχε ακούσει διάφορες φήμες για τους σπάνιους Πήγασους του Χίλιον. Σύμφωνα με τον μύθο, το θαυμαστό άτι του Μεγάλου Άρχοντα είχε πετάξει τόσο ψηλά, που ο ήλιος το είχε κάψει, μαυρίζοντάς το, όμως όπως έβλεπε τώρα το μεγαλόπρεπο πλάσμα... ο Κάσιαν μπορεί και να είχε ζηλέψει, αν δε διέθετε κι ο ίδιος φτερά.

Τα φτερωτά άλογα ήταν σπάνια, τόσο σπάνια, που έλεγαν πως τα επτά ζευγάρια ιπτάμενων αλόγων που διέθετε ο Χίλιον για αναπαραγωγή ήταν τα μοναδικά εναπομείναντα. Οι θρύλοι έλεγαν πως κάποτε υπήρχαν περισσότερα, προτού αρχίσει η Ιστορία να καταγράφεται, και ότι τα περισσότερα είχαν απλά εξαφανιστεί, λες και τα είχε καταπιεί ο ίδιος ο ουρανός. Τις τελευταίες χιλιετίες ο πληθυσμός τους είχε συρρικνωθεί ακόμη περισσότερο, για λόγους που κανείς δεν μπορούσε να εξηγήσει.

Την κατάσταση είχε επιδεινώσει η Αμαράνθα, που είχε κατακρεουργήσει τρεις δωδεκάδες από τους Πήγασους του Χίλιον, εκτός του ότι κατέκαψε πάμπολλες από τις βιβλιοθήκες του. Τα επτά ζεύγη Πήγασων που απέμεναν είχαν επιβιώσει χάρη στην απόφαση να αφεθούν ελεύθεροι προτού προλάβουν οι κολαούζοι της Αμαράνθα να φτάσουν στους στάβλους τους, στον ψηλότερο πύργο του ανακτόρου του Χίλιον.

Το ζεύγος στο οποίο ο Χίλιον είχε τη μεγαλύτερη αδυναμία –ο συγκεκριμένος μαύρος επιβήτορας, ο Μέαλαν, και το ταίρι του– τρεφόταν άλλοτε σε όμορφα λιβάδια, τα οποία από καιρό είχαν καλυφτεί από βρύα και ομίχλη. Ενδεχομένως αυτό να εξηγούσε εν μέρει την παρακμή του είδους: η γενέτειρά τους είχε εξαφανιστεί και όποια δύναμη ήταν αυτή που τα συντηρούσε δεν υπήρχε πια.

Ο Κάσιαν αφέθηκε να θαυμάζει το θέαμα, καθώς ο Μέαλαν πατούσε στις μαύρες πέτρες του προαυλίου, μπροστά από τις πελώριες πύλες που οδηγούσαν μέσα στο βουνό, με τη χαιτή του να κυματίζει στον άνεμο, πάνω από τις κατάμαυρες φτερούγες του. Ελάχιστα πράγματα απέμεναν στα εδάφη των ξωτικών ικανά να προκαλούν κάποιο αίσθημα δέους στον Κάσιαν, όμως εκείνο το εντυπωσιακό άτι, περήφανο, αρχοντικό και όχι απόλυτα δαμασμένο, έκλειψε την ανάσα από το στήθος του.

«Ασύλληπτο», μουρμούρισε ο Ρις, με μια αντίστοιχη έκφραση θαυμασμού να φωτίζει το πρόσωπό του.

Η Φείρα χαμογελούσε πλατιά, ενθουσιασμένη, και ο Κάσιαν καταλάβαινε από την όψη της πως σκόπευε να ζωγραφίσει αυτό το πλάσμα και, ενδεχομένως, τον εκπληκτικό κύριό του μαζί. Ακόμη κι ο Άζριελ ανοιγόκλεισε τα μάτια εντυπωσιασμένος, καθώς το άτι χτυπούσε τις οπλές του στο έδαφος ρουθουνίζοντας και ο Χίλιον χείδευε τον στιβαρό, μυώδη λαϊμό του Πήγασου προτού αφιππεύσει.

«Καλωσόρισες», είπε ο Ρις, πλησιάζοντας με γοργό βήμα.

«Δεν είναι η παρέλαση που επιθυμούσα», είπε ο Χίλιον, σφίγγοντας θερμά την παλάμη του Ρις, «όμως ο Μέαλαν ξέρει πώς να κάνει εντυπωσιακή είσοδο». Σφύριξε τότε, και ο Πήγασος έκανε επιτόπου μεταβολή, παρότι το μέγεθός του, άνοιξε εκείνες τις πελώριες

φτερούγες του και πέταξε ψηλά στον ουρανό, για να περιμένει αλλού τον αφέντη του.

Ο Χίλιον χαμογέλασε πλατιά στη Φείρα, που είχε ακολουθήσει με μάτια γουρλωμένα την πορεία του φτερωτού αλόγου προτού χαθεί ανάμεσα στα σύννεφα. «Θα σε πάρω μια βόλτα, αν θέλεις», της είπε.

Η Φείρα χαμογέλασε. «Κανονικά, θα δεχόμουν μεμιάς την πρόταση, δυστυχώς όμως δεν μπορώ να το διακινδυνεύσω».

Τα φρύδια του Χίλιον σηκώθηκαν. Για μια στιγμή ο Ρις και η Φείρα συνομίλησαν σιωπηλά και τελικά ο Ρις έγγνεψε καταφατικά.

Η φωνή του Ρις κατέκλυσε τον νου του Κάσιαν λίγο μετά. *Αποφασίσαμε να του το πούμε.*

Ο Κάσιαν διατήρησε ουδέτερη έκφραση. *Γιατί να το ρισκάρουμε;*

Σκεπτικός, ο Ρις αποκρίθηκε: *Επειδή χρειαζόμαστε τις βιβλιοθήκες του.* Προκειμένου να βρεθεί κάποιος τρόπος να σωθεί η Φείρα, ήταν αυτό που δεν ανέφερε ο Ρις. Συνέχισε: *Κι επειδή εσύ κι ο Άξριελ είχατε δίκιο: είναι ζήτημα χρόνου μέχρι να φανεί η εγκυμοσύνη της Φείρα. Υποχώρησε στο αίτημά μου να την περιβάλω με ασπίδα, όμως θα μου κόψει τα καρύδια έτσι και προτείνω να τη μαγέψω για να μη φανεί η εγκυμοσύνη.* Ο Ρις μόρφασε. *Λοιπόν, για να δούμε.*

Ο Κάσιαν έγγνεψε καταφατικά. *Βασίσου πάνω μου, αδερφέ.*

Ο Ρις τον κοίταξε με ευγνωμοσύνη κι ύστερα πρέπει να αφαίρεσε την ασπίδα με την οποία είχε περιβάλει το ταίρι του, καθώς η οσμή της Φείρα –εκείνη η θαυμάσια γλυκιά ευωδία– κατέκλυσε την ατμόσφαιρα.

Τα μάτια του Χίλιον γούρλωσαν, εστίασαν μεμιάς στην κοιλιά της, εκεί όπου ακουμπούσε τώρα η παλάμη της, πάνω στο ανεπαίσθητο φούσκωμα. Ο Μεγάλος Άρχοντας γέλασε. «Όστε γι' αυτό και γόσουν να μάθεις για τις αδιαπέραστες ασπίδες, Ρίσαντ». Ο Χίλιον έγειρε και φίλησε τη Φείρα στο μάγουλο. «Τα συγχαρητήριά μου και στους δυο σας».

Η Φείρα χαμογελούσε πλατιά, όμως το χαμόγελο του Ρις ήταν λιγότερο αβίαστο. Αν το παρατήρησε ο Χίλιον, πάντως, δεν το σχολίασε.

Ο Μεγάλος Άρχοντας της Ημέρας έστρεψε το βλέμμα του στον Κάσιαν και τον Άζριελ, κι ύστερα συνοφρυνώθηκε. «Η ωραιότατη Μορ πού βρίσκεται;»

«Απουσιάζει», απάντησε σφιγμένα ο Άζριελ.

«Κρίμα. Είναι πολύ πιο ευχάριστο να κοιτάζω εκείνη παρά εσάς τους δύο».

Ο Κάσιαν έκανε έναν μορφασμό αποδοκιμασίας.

Ο Χίλιον χαμογέλασε λοξά, όπως αφαιρούσε ένα αόρατο χνούδι από τις πτυχώσεις της λευκής φορεσιάς του, και ύστερα στράφηκε στον Ρις. Η σκούρα καστανή επιδερμίδα του έλαμπε πάνω από τους δυνατούς μυς των γυμνών ποδιών του, από τους μηρούς και κάτω, ενώ τα χρυσά σανδάλια που έδεναν ψηλά στις γάμπες του ήταν άχρηστα στο χιονισμένο έδαφος τριγύρω τους. Ο Μεγάλος Άρχοντας δεν είχε όπλα μαζί του – το μοναδικό μέταλλο πάνω του ήταν το χρυσό στεφάνι που εκτεινόταν γύρω από τον έναν από τους σμιλευτούς δικεφάλους του, σε σχήμα φιδιού, και το ακτινωτό χρυσό στέμμα πάνω στα μαύρα του μαλλιά, που έφταναν στους ώμους του. Θα ήταν αδύνατο να περάσει κανείς τον Χίλιον για οτιδήποτε άλλο πέρα από Μεγάλο Άρχοντα, κι όμως ο Κάσιαν ανέκαθεν έβλεπε θετικά το χαλαρό, ανατρεπτικό ύφος του.

Με μελένια φωνή, ο Χίλιον είπε στον Ρις: «Λοιπόν; Δεν ήθελες να βγάλω άκρη με κάποιο ξόρκι; Ή μήπως ήταν απλά μια δικαιολογία αυτή, για να με φέρεις στο ακόλαστο ανάκτορό σου, κάτω από αυτό το βουνό;»

Ο Ρις αναστέναξε. «Σε παρακαλώ πολύ, μη με κάνεις να μετανιώσω που σε έφερα εδώ, Χίλιον».

Τα χρυσαφένια μάτια του Χίλιον φωτίστηκαν. «Μα, τι γούστο θα είχε, αν δε σε έκανα να το μετανιώσεις;»

Η Φείρα τον έπιασε αγκαζέ. «Μου έλειψες, φίλε μου».

Ο Χίλιον χτύπησε φιλικά την παλάμη της. «Θα το αρνηθώ μέχρι τέλους έτσι και το πεις παραέξω, όμως κι εσύ μου έλειψες, Καταροθραύστη».

«Αυτό το παλάτι μου αρέσει πολύ περισσότερο από ό,τι το άλλο, από κάτω», σχολίασε ο Χίλιον, μία ώρα αργότερα, καθώς παρατηρούσε τις στήλες από σελινόπετρα και τις λεπτές κουρτίνες που σάλευαν στο αεράκι που φυσούσε, πολύ πιο ήπιο απ' ό,τι θα περίμενε κανείς βλέποντας τις χιονισμένες βουνοκορφές ολόγυρα. Έξω από τις ασπίδες του ανακτόρου ο Κάσιαν ήξερε πως εκείνο το αεράκι μεταμορφωνόταν σε παγερό άνεμο που λυσομανούσε, ικανό να σκίζει σάρκες από τα κόκαλα.

Ο Χίλιον ρίχτηκε σε μια χαμηλή καρέκλα, σε σημείο απ' όπου μπορούσε να απολαύσει τη θέα, αναστενάζοντας.

«Μάλιστα. Θέλετε να ακούσετε την εκτίμησή μου τώρα που βγήκαμε από τη Λαξευτή Πόλη;»

Η Φείρα πήγε και κάθισε στην καρέκλα δίπλα του, όμως ο Κάσιαν, ο Ρις και ο Άζριελ παρέμειναν όρθιοι, με τον σκιαμελωδό να γέρνει σε μια στήλη, μισοκρυμμένος.

Η Φείρα ρώτησε: «Είναι μαγεμένοι οι στρατιώτες;»

Ο Χίλιον είχε μιλήσει και είχε ακουμπήσει φευγαλέα τις παλάμες του πάνω στους δυο στρατιώτες της Αυλής του Φθινοπώρου, οι οποίοι παρέμειναν αλυσοδεμένοι σε εκείνο το δωμάτιο, με τη μαγεία του Ρις να τους τρέφει και να τους διατηρεί ζωντανούς. Το πρόσωπο του Χίλιον είχε σφιχτεί, όταν ακούμπησε τα χέρια τους, και αμέσως μετά μουρμούρισε πως αρκούσαν όσα είχε δει.

Τίποτα στη Λαξευτή Πόλη δεν είχε φανεί ικανό να τον ταράξει – ως εκείνη τη στιγμή. Ούτε οι πελώριοι μαύροι κίονες και τα σκαλισματά τους, ούτε τα μοχθηρά άτομα που κατοικούσαν εκεί, ούτε καν το απόλυτο σκοτάδι που απλωνόταν σε αυτόν τον τόπο. Κι αν όλη η εικόνα θύμιζε στον Χίλιον το διάστημα που πέρασε Κάτω από το Βουνό, δεν το φανέρωσε. Η Αμαράνθα είχε εμπνευστεί από αυτή την Αυλή, προφανώς, για να διαμορφώσει την Αυλή της, καταλήγοντας να σκαρώσει ένα θλιβερό αντίγραφο, όπως είχε σχολιάσει ο Ρις.

«Μαγεμένοι δεν είναι η κατάλληλη λέξη», είπε ο Χίλιον συνοφρωμένος. «Πράγματι, δεν ελέγχουν ούτε τα σώματα ούτε τις πράξεις τους, όμως κανένα ξόρκι δεν τους δένει. Τα ξόρκια τα διαισθάνομαι

σαν νήματα. Αυτά που μαγεύουν τα νιώθω σαν δεσμά γύρω από το άτομο. Εδώ δε διαισθάνθηκα τίποτα τέτοιο».

«Οπότε, τι τους πλακώνει;» ρώτησε ο Ρις.

«Δεν ξέρω», ομολόγησε ο Χίλιον με ασυνήθιστη δυσθυμία. «Αντί για νήμα, αυτό που αισθάνθηκα έφερε περισσότερο σε αχλή. Σε ομίχλη, ακριβώς όπως την περιέγραψες, Ρίσαντ. Δεν υπήρχε τίποτα για να πιαστείς, τίποτα απτό να διαρρήξεις, κι όμως ήταν... εκεί».

«Λιγότερο, δηλαδή, μοιάζει με ξόρκι και περισσότερο με... επιρροή;» ρώτησε ο Ρις.

Σκατά. Σκατά!

Ο Χίλιον έτριψε το σαγόνι του. «Δεν μπορώ να το εξηγήσω, όμως είναι λες κι αυτή η ομίχλη, που απλώνεται γύρω από τον νου τους, να τους επηρεάζει». Παρατήρησε το ύφος των υπολοίπων. «Τι συμβαίνει;»

Το στόμα της Φείρα σφίχτηκε. «Το Στέμμα... μέρος της Συλλογής του Τρόμου».

Και τότε αποκαλύφθηκαν όλα, η βασίλισσα Μπρίαλιν και η προσπάθειά της να εντοπίσει τη Συλλογή, η εμπλοκή του Κόσσει, η Μάσκα που είχε ανακτήσει η Νέστα. Μονάχα τα μυστικά του Έρις σχετικά με την έκταση της προδοσίας του Μπέρον δεν ειπώθηκαν.

Όταν ολοκλήρωσε η Φείρα, ο Χίλιον κούνησε το κεφάλι του αργά. «Κι εγώ που νόμιζα πως θα απολαμβάναμε τουλάχιστον ένα διάλειμμα από την προσπάθεια να αποφύγουμε κάτι τέτοιες καταστροφές».

«Επομένως, απομένει η Άρπα που δεν έχει βρεθεί», είπε ο Άζριελ. Συνέχιζε να γέρνει πάνω στον στύλο, τυλιγμένος στις σκιές. «Εφόσον η Μπρίαλιν κατέχει το Στέμμα, δεν αποκλείεται να το είχε στα χέρια της εδώ και καιρό, και αυτός είναι ο λόγος που οι υπόλοιπες βασίλισσες κατέφυγαν στις επικράτειές τους. Ίσως φοβήθηκαν πως θα το χρησιμοποιούσε πάνω τους και τράπηκαν σε φυγή. Δεν αποκλείεται, μάλιστα, να το βρήκε εδώ, στη διάρκεια του πολέμου, όσο εμείς ήμασταν απασχολημένοι πολεμώντας το Χάμπερν, και το χρησιμοποίησε για να αποσύρει τις δυνάμεις της, αναζητώντας καταλληλότερη ευκαιρία. Ίσως αυτό να ήταν που έστρεψε την προσοχή του Κόσσει πάνω της... αυτό να είναι που γυρεύει από εκείνη».

«Θα μπορούσα να το δεχτώ αυτό», είπε η Φείρα, «όμως γιατί να το χρησιμοποιήσει πάνω στους στρατιώτες του Έρις, για να επιτεθεί στους δικούς μας, στο Ούριντ; Ποιο είναι το κίνητρο;»

«Ίσως για να μας δώσει να καταλάβουμε πως ξέρει ότι γνωρίζουμε ποια είναι τα σχέδιά της», είκασε ο Ρις.

«Έστω. Πώς ήξερε, όμως, πως θα ήμασταν στο έλος;» ρώτησε ο Κάσιαν. «Εκείνοι οι στρατιώτες δεν είχαν τη δύναμη να μεταφερθούν, πράγμα που σημαίνει πως έπρεπε να κάνουν πεζοί τη διαδρομή, εβδομάδες ολόκληρες, για να φτάσουν εκεί».

«Η τύχη τους αγνοούνταν εδώ και πάνω από έναν μήνα», επισήμανε η Φείρα.

«Μην ξεχνάτε πως η Μπρίαλιν είναι επίσης πλασμένη», είπε ο Χίλιον. «Ίσως δεν έχει τη δύναμη να επιχειρήσει να διαβλέψει πού βρίσκεται η Μαρμίτα, όμως μπορεί να διαβλέψει τις θέσεις των αντικειμένων της Συλλογής εξίσου καλά με τη Νέστα Αρτσερον. Δεν αποκλείεται να έμαθε πως η Μάσκα βρισκόταν στο Ούριντ, αλλά να μην τολμούσε να αναμετρηθεί με τα σκοτάδια εκεί. Ίσως να έστειλε εκεί τους στρατιώτες για να αποσπάσουν τη Μάσκα από εσάς, μόλις την εντοπίζατε».

«Η να μας παρασύρουν να τους σκοτώσουμε, ώστε να μετατραπεί η Αυλή του Φθινοπώρου σε εχθρό», είπε ο Κάσιαν.

«Μα, πρέπει να είναι τελείως ανόητη η Μπρίαλιν», αντέτεινε η Φείρα, «αν νομίζει πως εκείνοι οι στρατιώτες θα αρκούσαν για να νικήσουν οποιονδήποτε από εμάς».

Ο Χίλιον έγνεψε προς τη Φείρα. «Είπες πως η Μάσκα βρίσκεται τώρα εδώ; Θα μπορούσα να τη δω;»

«Η αλήθεια είναι πως χρειαζόμαστε τη βοήθειά σου», είπε η Φείρα. «Ο Ρις κλείδωσε και ασφάλισε με ξόρκι τον χώρο όπου φυλάσσεται η Μάσκα, όμως αυτή άνοιξε τις κλειδαριές και άφησε την αδελφή μου να περάσει μέσα, μάλλον επειδή είναι πλασμένη. Και εφόσον μπορεί να μπει στο δωμάτιο η αδελφή μου, δεν αποκλείεται να μπορεί και η Μπρίαλιν». Η Φείρα πέρασε τις παλάμες της μέσα στις τσέπες της. «Μπορείς να δείξεις στη Νέστα πώς να το ασφαρίζει η ίδια; Ίσως με κάποιο ξόρκι που να είναι κάπως πιο... μπόλικο;»

ΑΔΑΜΑΣΤΗ ΔΥΝΑΜΗ. ΑΔΑΜΑΣΤΟ ΠΑΘΟΣ.

Η Νέστα Άρτσερον ανέκαθεν εξοργιζόταν εύκολα και συγχωρούσε δύσκολα. Και αυτός που πυροδοτεί τον εκνευρισμό της περισσότερο από οποιονδήποτε άλλο είναι ο φτερωτός πολεμιστής Κάσιαν. Όμως, δεν είναι το μόνο πράγμα που πυροδοτεί, με αποτέλεσμα, όταν ο Κάσιαν και η Νέστα υποχρεώνονται να εκπαιδευτούν μαζί στη μάχη, οι σπίθες να μετατραπούν σε φλόγα.

Καθώς ο πόλεμος προβάλλει ξανά απειλητικός στον ορίζοντα, η Νέστα και ο Κάσιαν καλούνται να αντιμετωπίσουν τέρατα διάφορων μορφών, διεκδικώντας το δικαίωμα στην επιβίωση. Όμως, η υπέρτατη δοκιμασία θα είναι η αναζήτηση της αποδοχής -και της επούλωσης των πληγών που κουβαλάνε- στην αγκαλιά ο ένας του άλλου.

**Ο ΔΕΥΤΕΡΟΣ ΤΟΜΟΣ ΤΟΥ ΠΕΜΠΤΟΥ ΒΙΒΛΙΟΥ ΤΗΣ
ΚΑΘΗΛΩΤΙΚΗΣ ΣΕΙΡΑΣ «ΑΓΚΑΘΙΑ ΚΑΙ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΑ»
ΠΟΥ ΜΕΤΡΑ ΧΙΛΙΑΔΕΣ ΦΑΝ ΠΑΓΚΟΣΜΙΩΣ.**

Από 17 ετών

ISBN: 978-618-01-4876-7

9 786180 148763

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ

www.psichogios.gr

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 28396